

Оповідання «Сльоза ангела»

У ту ніч не було снів — були тільки уривки пам'яті, наче хтось викидав сторінки з книги життя й кидав їх у вогонь. Мама лежала в темряві, слухаючи, як серце б'ється нерівно, якимось не по-людськи боляче — ніби в грудях живе чужий камінь.

Коли перша крапля з'явилась на підвіконні, вона не відразу її побачила. Лише відчула, що щось змінилося у кімнаті: повітря стало густішим, як перед грозою на полі. Вона підійшла тихо, як колись підходила до колиски, боячись розбудити дитину.

На холодному склі лежала прозора сльоза — немов хтось залишив її навмисно. Не просто вода. Там було світло. Тепле, м'яке, ніби від погляду того, кого вже немає.

— Це зійшла пам'ять, — прошепотіла мама, і голос зламався, плачучи, кричучи...

Тієї ж ночі їй снився син. Але не як раніше — веселим чи малим. Він стояв на порозі їхнього дому, у повному спорядженні, тільки без шолома, з відкритою головою під зорями. Обличчя — спокійне, зріле. І очі... ті самі очі, що завжди світлили, коли казав «маааам».

Він нічого не говорив, тільки підняв руку, ніби хотів торкнутися скла між ними. Мама прокинулася з криком і впала на підлогу, бо ноги не втримали вагу цього болю. Вона плакала довго, мов беззвучно лився дощ через бетон стін.

На ранок сльоза не зникла, навпаки — висохла по краях, але в центрі залишилася жива краплина світла, усередині — ніжна біла тінь, мов маленьке крило.

— Сльоза ангела, твого ангела, — сказала сусідка.

— Якого ангела? — зірвалася диким криком мама. — Я хочу свого сина... Мого рідного... Живого... Вона знову, впавши на коліна почала плакати...

Сусідка дивилася довго, ніби бачила в цих словах свою власну втрату:

— Інколи вони приходять не як голос, а як знак.

Того вечора мама не ввімкнула світло. Сиділа в темряві, дивилася на краплю та слухала тишу, яка була сильніше, ніж будь-який звук. У якийсь момент із полиці

впала книга — старий зошит, де син писав листи з фронту, які ніколи не надіслав.

Серед сторінок випав маленький гудзик, з його форми. Мама торкнулася його пальцями — і пальці почали тремтіти.

— Ти був тут, — прошепотіла. — Ти є тут.

Вона притиснула гудзик до серця, так сильно, що відчула, як метал холодом ріже шкіру. Але це був той біль, який вона могла витримати.

Пізно вночі, коли вже хотіла лягти, почула ніжний звук — не гул, не вітер, а щось, схоже на тихе спершу «мамоооо». Ніби згадка вимовила її ім'я. Мама підійшла до вікна. На склі тепер було дві сльози-дві.

Вона поклала долоню на холодне скло й нарешті дозволила словам вийти:

— Якщо ти там, синку... якщо ти бачиш... я буду жити, я буду дихати, навіть коли кожен вдих — як лезо, я буду зранку робити чай, виходити на вулицю, вдихати сніг. Для тебе, сину, бо ти не зник, ти просто став світлом.

Вітер підняв сніг на вулиці, і той понісся, як тисячі білих листів — ніби небо комусь пише.

Мама опустила голову й прошепотіла:

— Навіть ангели плачуть. А якщо плачуть — значить, їм теж болить. Значить, там теж люблять.

І вперше за довгий час вона заснула спокійно, з гудзиком у руці, з двома слізьми ангела на вікні, які блищали навіть у темряві — як двоє очей, що стережуть її сон.

Любов не вмирає. Вона знаходить шлях — навіть через холодне скло.

І кожна крапля — це чиясь історія, яку не забули.